

ILONA AHTI

MIILA WESTIN

STOR

Secret

KURALÄTÄKÖN
KUMMITUS

TAMMI

Secret

KURALÄTÄKÖN
KUMMITUS

ILONA AHTI

KUVITTANUT
MIILA WESTIN

Secret

KURALÄTÄKÖN
KUMMITUS

TAMMI • HELSINKI

Pikkupukille, keskipukille ja isolle pukille

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:
Stop Secret: Hikosukka Hirmunen

Teksti © Ilona Ahti 2024

Kuvitus © Miila Westin 2024

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6425-7

1.

Jalkapallo katosi kuralätäkköön. Plompsis ja morongoro.

Olimme matkalla jalkapalloharjoituksista kotiin, ja nyt päässäni oli jalkapallon kokoinen musta aukko. Tuijotin hämmästyneenä vettä, joka kieppui lätäkössä ruskeana aivan kuin se olisi yhtä ulalla kuin mekin. Ystäväni Roni-Toni kiljui niin kuin aina, kun kohtasimme näitä selittämättömiä mysteereitä, joita huippusalainen kerhomme Stop Secret tutki.

Ennen kuin olimme tavanneet pörröisen ystävämme Hiki-sukka Hirmusen, olimme ajatelleet niin kuin aikuiset, eli emme kovin järkevästi. Vastoin hyvin vahvaa todistusaineistoa olimme kuvitelleet, ettei satuolentoja ole olemassa. Kadonneita sukkaa palautteleva Hiki-sukka Hirmunen oli kuitenkin muuttanut näkemymksemme, ja se oli nykyään kerhomme jäsen. Sillä olisi saattanut olla aavistus siitä, miten kuralätäkkö pystyi

nielaisemaan jalkapallon, mutta otus oli nyt lomalla vanhoilla kotikulmillaan Soklessissa eikä voinut auttaa.

Kerhomme neljäs jäsen, Maisa, ryhtyi kuitenkin heti tuumasta toimeen ja hämmensi pitkällä kepillä vettä kuin kuraista puurokattilaa. Hän yritti saada lätäkön aromit kipuamaan kohti sieraimiaan, sillä hänellä oli ilmiömäinen hajuaisti. Parhaimmillaan mysteeri voisi ratketa ihan vain nuuhkimalla.

Kun lätäköstä ei pompannut mitään, Roni-Toni sulki viimein suunsa ja lakkasi huutamasta. Hän kyykistyi kuralätäkön laidalle ja hipaisi veden pintaa varovasti. Häntä selvästi jännitti upottaa kättään syvemmälle, mikä oli ymmärrettävää. Eihän meillä ollut aavistustakaan, kuka tai mikä oli vienyt pallon. Mutta tutkinto ei voisi edetä ilman kunnon tutkimuksia.

– Eikö näy mitään? utelin.

Maisa ja Roni-Toni pudistivat päätään.

– Meidän pitäisi ensin selvittää, onko pallo voinut kadota luonnollisesti. Ehkäpä se vain jäi johonkin jumiin, Maisa ehdotti.

– Totta, myönsin. – Parempi edetä askel kerrallaan, etteivät lankajohdot mene heti solmuun.

Roni-Toni nojasi niin lähelle lätäkköä, että hänen nenänpäänsä näytti jatkuvan veden alla kuin mutaisella Pinokkiolla.

Maisa nosti kepin pois vedestä.

– Onkohan siellä rikki jokin putki, joka vahingossa imee sisäänsä tavaraa? hän mietti ja nuuhkutti keppiä sieraimet

suristen. Hänen nenänsä veti melkein vertoja Hirmusen kuonolle, joka erotti hikisukkien käyttökypsyyden jopa minuuttien tarkkuudella.

– Kuraputki rikki? pohdin ääneen.

– Kuulostaa aika haisuvaiselta? Roni-Toni mietti.

Maisa nyökkäsi. – Totta, mutta nyt ei haise muu kuin kevät.

– Minä sanoisin, että kevät tuoksuu, Roni-Toni sanoi ja veti raikasta kevättilmaa keuhkoihinsa.

– Keskitytään asiaan, Maisa murahti ja upotti kepin taas kuralätäkköön. – Isoveljeni suuttuu kamalasti, jos hukkaamme hänen lempipallonsa.

Maisa jatkoi lätäkön hämmentämistä, ja me hämmennyimme entisestään.

– Muistatteko, onko tässä kohtaa jokin kolo? Yritin edelleen löytää järkevän selityksen pallon katoamiselle. Talven jälkeen oli vaikea muistaa, miltä maa näytti ilman jäistä lumikuorrutusta, joka muutti pinnan muotoja. Ehkä pallo oli luiskahtanut lammikossa piilevään onkaloon.

– Minusta on parempi lopettaa tältä päivältä, Roni-Toni sanoi.

– Haetaan vaikka harava ja kaivetaan pallo myöhemmin esiin.

Poika siristi silmiään. Hänestä oli selvästi vaikea katsoa, kuinka Maisan keppi painui syvemmälle ja syvemmälle lätäkköön.

– Minä koetan vielä hetken. Miten syvä tämä muka voi olla? Maisa ihmetteli.

– Varo ettet tipu, Roni-Toni lähes kuiskasi.

– Varo ettet kana, yritin keventää tunnelmaa.

Ensin Roni-Toni ei tajunnut. Sitten hän alkoi hekottaa, ja nauru tarttui Maisaankin. Mutta keppi vain jatkoi snorklaamista eikä tavoittanut pohjaa. Maisa kurotti jo niin lähelle pintaa, että hän oli vaarassa heittää talviturkkinsa. Se sai Roni-Tonin taas vakavoitumaan.

– Missä pohja on? hän parahti.

– Ehkä sitä ei ole? ehdotin puoliksi leikilläni, mutta Roni-Toni nielaisi kuuluvasti.

– Nyt minä tunsin jotain! Maisa hihkaisi.

Sitten lätäkkö imaisi myös kepin.

2.

Roni-Toni säikähti niin kovasti, että pyörtyä pötkähti lätäkön reunalle.

– Ihan kuin häntä olisi isketty halolla päähän, tuumin hämentyneenä.

– Halloota halloo! Maisa huhuili ja yritti herättää Roni-Tonia samalla, kun tuijotti tiukasti lätäkön väreilevää pintaa. – Miten sekä jalkapallo että keppi voivat vain kadota lätäkköön? hän mietti.

– Jos se keppi tykkää uppopallosta? ehdotin ja silitin Roni-Tonin rentona lerpattavaa poskea. – Vai voisiko lätäkössä olla jokin magneetti?

Maisa nojasi lähemmäs tummaa vettä.

– Aika hyvä ehdotus Hilpström, mutta mikä se sellainen magneetti on, joka vetää puoleensa sekä palloja että keppejä?

Kohautin hartioitani. Päässä ei liikkunut ainuttakaan aja-

tusta, kuului pelkkää tuulen huminaa. Yhtäkkiä Roni-Toni avasi silmänsä ja hymyili niin leveästi, että melkein säikähdin.

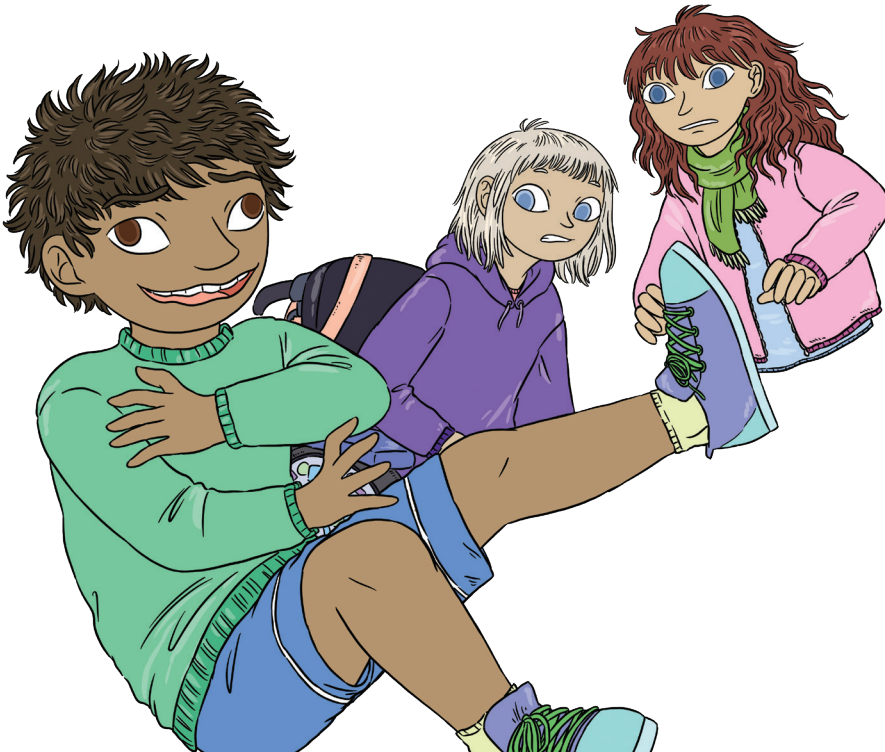
– Mikäs nyt tuli? kysyin.

– Ehkä hän on uudestisyntynyt, Maisa vastasi. – Olen lukenut, että noin voi käydä, kun on juuri selvinnyt hengenvaarasta. Roni-Toni kuvittelee nähneensä vain unta ja elää nyt elämänsä kevättä, Maisa selitti.

– Keväthuumaa, nyökkäsin tietäväisesti ja katselin keväistä metsää ympärilläni.

Roni-Toni teki samoin ja puhkesi sitten ylistämään luonnon kauneutta.

– Kasvit, nuo vihreät sadetakkiset sankarit, kiiruhtavat mul-
lan läpi valmiina nostamaan ujut päänsä kohti aurinkoa. Kuu-
len vastasyntyneiden kettujen haukotukset, kun ne heräävät
uuteen päivään. Kaikki on nupullaan, Roni-Toni lausui.

Vaihdoimme Maisan kanssa huolestuneita katseita, kun ystävämme nousi istumaan ja kietoi kätensä jonkin näkymättömän ympärille.

– Tipi-tii! Tipi-tipi-tii! Roni-Toni kailotti kovalla äänellä.

– Voi hyvänen aika, Maisa tuhahti. – Mennään kotiin. Tuttu ympäristö saa hänet luultavasti rauhoittumaan.

– Vai pitäisikö vielä kerran yrittää onkia palloa? varmistin, sillä tuntuisi kurjalta jättää mysteeri selvittämättä ja pallo yöksi lätäkköön.

Silloin Roni-Toni säpsähti transsistaan ja pomppasi pystyyn.

– Ai niin, se pallo! hän räähkäisi ja kuikuili varovasti lätäkköön.

– Tervetuloa takaisin mysteerin pariin, sanoin.

– Sinä pyörriyt, Maisa selitti. – Taisit pelästyä tosi paljon.

Roni-Toni valahti valkoiseksi. – Onpa noloa, hän vaikersi.

– Ei siinä ole mitään noloa, Maisa vakuutti.

– Minusta sinä olit hurjan rohkea, minäkin kiiruhdin sanomaan, mutta Roni-Toni ei selvästikään uskonut meitä.

– Mitä rohkeaa siinä on, että pelkää uivaa keppiä? Roni-Toni mutisi hiljaa.

– Sukeltavaa keppiä, yritin keventää tunnelmaa. – Pienet pökryt eivät tee kenestäkään pelkuria.

Roni-Tonin naama valahti taas, ja hänen itsevarmuutensa katosi kuin ilma uimapatjan reiästä. Melkein kuulin sihinän.

– Sinä olet yksi rohkeimmista tapaamistani ihmisistä, jat-

koin vakuuttelua. Oli pähkähullua, ettei Roni-Toni tajunnut sitä itse. Muistin vielä hyvin, miten hän oli edellisessä seikkailussamme uhmannut vaaroja ja puolustanut hänelle tärkeitä asioita.

– Rohkeat eivät pyörtyile, Roni-Toni mumisi ja alkoi raahustaa kohti polkua, joka johti leikkipuiston läpi kerrostaloalueellemme.

– Mennään meille ja tehdään herkkuleipiä, Maisa ehdotti Roni-Tonille, kun mikään muu ei enää auttanut. – Tule sinäkin! Maisa huikkasi minulle, ja tunsin oloni yllättäen haikeaksi.

Sisälläni oli herännyt jo innostus uuteen seikkailuun, ja nyt minun oli hyvästeltävä se. Ymmärsin yhtäkkiä, mitä ympäri maailmaa matkustellut Mitsi-mummoni tarkoitti sanoessaan: ”Kun tulojalka sheikkailee, menojaalka on jo reizzussa”. Sen jälkeen kun olimme tutustuneet Hirmuseen, maailma oli alkanut näyttää aivan uudelta. Se oli täynnä erilaisia taikaolentoja, joista olimme tavanneet vasta muutaman. Olin jo ehtinyt toivoa, että tuiki tavalliset jalkapalloharjoitukset olivat saaneet tänään salaperäisen käänteen, mutta ehkä tämä mysteeri ei ollut meitä varten.

Huokaisin ja lähdin polulle päin. Joskus lätäkkö oli ihan vain lätäkkö.

Juuri silloin kuulin loiskahduksen ja käännyin. Ehdin nähdä, miten jalkapallo plompsahti ulos lätäköstä.

Eri lätäköstä.

PLOMPSIS JA MORONGORO!

KUKA KUMMA KURKISTEE KURAN KESKELTÄ?

Kevät tuo Hillan, Maisan ja Roni-Tonin polulle pohjattoman kuralätäkön, joka nielaisee ystävysten jalkapallon. Stop Secret -poppoota tarvitaan taas, ja lankajohtoja saapuvat setvimään myös metka maailmanmatkaajamummo Mitsi sekä hervottoman hupaisa karvaturri Hikisukka Hirmunen. Luvassa on villejä käänteitä, vipattavia tanssijalkoja sekä paljon kuranlätsäyksiä, ennen kuin supersalainen arvoitus ratkeaa.

Vallattoman **STOP SECRET** -lastenromaanisarjan ensimmäinen osa *Hikisukka Hirmunen* sai Runeberg Junior 2024 -kunniamaininnan ja valittiin myös LukuVarkaus-lastenkirja-palkinnon finaaliin. Toisessa osassa mielikuvitus ottaa taas vallan, ja seikkailu vie jopa kuralätäköiden tuolle puolen!

9 789520 464257

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6425-7